

— 18 —

ГОСПОДЬ.

Рабá мой!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Да!

Тозь друго-яче службата си кара,
 Не земна сърба той попара;
 И, вгледанъ съ устрѣмъ въ далнината,
 Като да си съзнава лудостъта;
 Желай най-хубави звѣзди отъ небесата,
 И висшитѣ наслади отъ свѣта.
 Но ни отъ близость, ни отъ далнината
 Не стихва му издѣнь покрътена грждъта.

ГОСПОДЬ.

Сега умѣтъ му въ тъмнината рѣй,
 Но скоро ще го озари сиянье.
 Знай градинарь: дървото зеленѣй —
 И цвѣтъ и плодъ то нѣвга ще захване.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

На облогъ! Той не ще да ви остане,
 Саль милостьта ви да ми разрѣши,
 Съсь менъ по моя пѣтъ и той да хване.

ГОСПОДЬ.

Дордѣ отъ земний се животь лиши,
 Да е орджие на твойтѣ цѣли.
 По истина кой тича, той грѣши.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Благодаря; че зъзъ подиръ умрѣли
 Не знамъ особно нѣвга да съмъ тичаль,
 Все пълни, прѣсни бузи съмъ обичаль;